

čevalno opozarja na to, da je edino sreča (= čustvo blaženosti) pravi vir dobrim dejanjem v življenju.

Zaključek: Šola ne bodi urad za izdajanje izpričeval — ki bi sploh naj izginila s sveta (30) —, temveč drugi dom („school-home“), kjer se mladina pripravljaj za nadaljno izobrazovanje samega sebe skozi celo življenje! „Še le tedaj postane šola zavod, kjer se bo posameznik učil za življenje in ne, kakor danes v najboljšem slučaju, kraj za obubožanje življenja. Še le takrat bo tukaj vsakdo prišel do svoje pravice: kdor se rad uči in kdor ne rad; oni, ki mu je za izobraževalno sredstvo treba v prvi vrsti knjige, in oni, ki v ta namen potrebuje zlasti oko in roko; oni, ki kaže darove za teorijo in oni, ki jih obeta za prakso.“ (76).

To so glavne misli o šolski vzgoji izpod Keyjevkinega peresa, ki je Uroš Krulj pravkar ž njimi seznanil širje vrste jugoslovanske. Vzemimo in berimo knjižico in se učimo iz nje! In ne dajmo se preveč begati od „čiste“ jugoslovanske kulture! Čas hiti . . . Razsodbo pa mirno prepuščajmo v kulturnih rečeh sodnemu stolu življenja, ki je Prešernov genij o njem prerokoval, da bo — o svojem času — tudi glede našega naroda večče razsodilo, kaj je zrno in kaj pleva. Nad življenje ga ni sodnika na zemlji o stvarih, ki so svoje kali pognale iz — življenja.

Dr. K. Ozvald.

Poezija za pešce. V 2. št. letošnjega „Lj. Zvona“ smo čitali mnenje ruskih futuristov, da „morajo poeti svoje pesmi plakatirati, ravno tako slikarji svoje slike. Muzikanti naj lezejo na pomole in naj tam igrajo pred narodom“. Košček tega načrta je udeležil pariški založnik Figuiet, Place de l' Odéon: v svoji izložbi napiše vsak dan pod figovim peresom (svojim izveskom) s kredo na desni „uradno poročilo“ o najnovejših slovstvenih proizvodih, na levi pa še kako kitico neobjavljenih verzov. Ta deska se naziva *Sodobni muzej*, pod naslovom pa se ponuja „dnevna pesem“. Tako si nedavno lahko bral melanholično pesnitev, pisano v raznih barvah, s pestro opombo o veleznačilnem poetu današnje dobe. Na koncu se je blestelo priporočilo: „Vi, ki greste mimo, pojdite hitro v mesto ter izrekajte ime Nikole Beauvuina, ki je zelo darovit pesnik“. Na ta način je omogočeno radovednim, a nepetičnim ljudem, da se pouče o sedanjih strujah in smereh kar na lepem. Prijatelji napredka bodo ploskali tej novotariji. Hkrati pa se bo pisatelj lahko nedvomno preveril o nepristranski sodbi, če se potajno pridruži čredi bravev zastojkarjev. To prisluškovanje je olajšal neki podjetnik s tem, da je čisto blizu odprl kavarnico s teraso.

D.

Slovstven razglas so obelodanili pisatelji: Beaunier, Bourget, Bellaigue, Champion, Halévy, Jammes, Maurras, Massis, Marsan, Vaudoyer etc. proti „miselnemu boljševizmu“ in organizirajo „umstveno obrambo“. Njih načrt je tak-le: prenovitev klasičnega duha na Francoskem po kraljevskih potih razuma in klasičnih metod, umstvena združitev Evrope in svetá pod zaščito zmagovite Francije, ki je čuvarica vse omike . . .

D.

La Pléiade. Nov pesniški mesečnik bo izdajala družba sedmerih poetov v pariškem in provencalskem narečju (oïl in oc), v latinščini in grščini, s poetičnimi in metričnimi razlagami celotnega prašanja helensko-latinske prosvete na francoskih tleh. Načrt izhaja od Joachima Gasqueta, ki je nedavno objavil visokodoneče „Vojne hvalnice“.

n. k.